

UŽ JE DOBŘE

NOVÝ DYSTOPICKÝ PŘÍBEH OD BESTSELLEROVÉHO AUTORA SÉRIÍ *ŽATVA SMRTI* A *UVOLNENÍ!*

NEAL SHUSTERMAN

UŽ JE DOBRE

Neal Shusterman je autor týchto kníh:

Séria *Žatva smrti*

KOSEC

NIMBUS

POSOL

KOSENIE

(Poviedky k sérii *Žatva smrti*)

HRA SO SVETMI

Séria *Uvolnení*

UVOLNENÍ

SCELENÍ

ODLOŽENÍ

Séria *Epidémia šťastia*

UŽ JE DOBRE

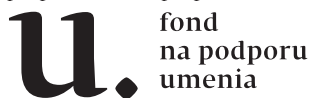
NEAL SHUSTERMAN

UŽ JE
DOBRE

Preložila Katarína Figová

slovart

Preklad publikácie z verejných zdrojov
podporil Fond na podporu umenia.

Text © 2025 by Neal Shusterman

Published by arrangement with Simon & Schuster Books For Young Readers,
An imprint of Simon & Schuster Children's Publishing Division.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced or
transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical,
including photocopying, recording or by any information storage
and retrieval system, without permission in writing from the Publisher.

Cover and interior illustration © 2025 Jeff Langevin

Reproduced by permission of Walker Books Ltd, London SE11 5HJ
www.walker.co.uk

Translation © Katarína Figová 2025

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2026

ISBN 978-80-556-7266-3

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat'
ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými,
alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve
prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému
a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Prvé slovenské vydanie

Z anglického originálu

Neal Shusterman – All Better Now,

ktorý vyšiel vo vydavateľstve Simon & Schuster BFYR, An imprint of Simon
& Schuster Children's Publishing Division, New York roku 2025,

preložila Katarína Figová

Zodpovedná redaktorka Silvia Barčák

Editorka Dana Brežňanová

Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bojnická 10, 831 04 Bratislava, v roku 2026.

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Cena uvedená na obálke knihy je nezáväzným
odporúčením pre konečných predajcov.

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.sk

pobox@slovart.sk

*Rodine Kirtonovej, Inghamovej a Lewisovej a všetkým
ostatným príbuzným, o ktorých som ani nevedel, že ich mám!
Je úžasné poznať vás!*

PRVÁ ČASŤ

KORUNAVÍRUS

Mariel jazdí na horskej dráhe

Nebol vhodný čas na život na ulici.

Niežeby inokedy bol, ale šírila sa nová choroba a hrozilo, že sa zmení na ďalšiu pandém... Nie. Nie, Mariel nechcela na to slovo na P ani pomyslieť. Akoby ho mohla samotnými myšlienkami premeniť na skutočnosť.

„Nie je to až také zlé, zlatko,“ chlácholila ju mama. „Veď sa nemusíme stykať s ľuďmi. Aj tu vonku nájdeme spôsob, ako sa izolovať. Nemusíme sa k nikomu približovať, ak nechceme.“

Marielina matka žila v popieraní. Totálnom. Keby bolo popieranie skutočným pozemkom, Gena Mudrochová by si na ňom postavila dom. Alebo aspoň garáž, kde by mohli konečne bezpečne a legálne zaparkovať svoju otlčenú Fiestu.

Momentálne síce bola bezpečne zaparkovaná, no za plotom záchytného parkoviska. Preto Mariel a Gena stáli v noci na tmavej ulici v najošumelejšej priemyselnej časti mesta a čakali na niekoho, kto by im mal teoreticky pomôcť získať auto späť.

Mariel na rozdiel od matky nežila v konštantnom stave popierania. Bola praktická. Realistka. Musela byť. Praktickosť nebola v jej prípade len schopnosť potrebná na prežitie – ale jej superschopnosť. Pretože bez nej by mama pravdepodobne už dávno zomrela a Mariel by pohltil systém pestúnskej starostlivosti.

„Možno...“ začala Mariel. „Možno by sme sa *mali* stykať s ľuďmi.“

„Čože? A chytiť to? Nehrozí!“

„Ale možno by bolo lepšie, keby sme to mali rýchlo za sebou. Vieš, kým nebudú preplnené nemocnice a má sa o nás kto postarať.“

Mama si odhrnula z očí strapaté vlasy. „Viem, čo si myslíš,“ uprela na Mariel nedôverčivý pohľad, ktorý mala zvyčajne vyhradený pre iných ľudí. „Neveríš tomu, čo hovoria tí pomätenci, však?“

„Viem, že to znie... uletene... Ale aj tak by to mohla byť pravda.“

„Odkedy počúvaš klebety, ha? Veď ty potrebuješ vedecký dôkaz na všetko pod slnkom!“

Mama mala pravdu – fámy sú potravou ignorancie. Ale aj neoverené dôkazy určite niečo znamenajú. „Videla som rozhovory s ľuďmi, ktorí to prekonalí,“ nedala sa Mariel. „Zdajú sa... neviem... iní.“

„Ako môžeš vedieť, že sú iní, keď si ich predtým nepoznala?“

Mariel mykla plecami. „Majú niečo v očiach, mami. Niečo... múdre.“

Mama sa zarehotala. „Ver mi, nikto nezíska inteligenciu tým, že ochorie.“

„Nepovedala som ‚inteligentné‘. Ale ‚múdre‘.“

Ale ani „múdre“ nebolo to pravé slovo. Možno skôr „vyrovnané“. Pociť, ako keď ste doma. Aj keď žiaden domov nemáte.

„Snívaš,“ zhodnotila mama. „To nič, nie je to zakázané.“

Aby Mariel s mamou prežila, musela byť praktická, no aj tak nebola imúnna voči príležitostným úletom fantázie. Najmä ak jej to dávalo nádej. Nahovárala si, že pridržať sa nádeje nie je to isté ako žiť v neustálom popieraní, ale v hĺbke duše vedela, že nádej a popieranie sú nedobrovoľní susedia. Zazerajú na seba z brehov tej istej bahnitej rieky okolností.

Po opačnej strane ulice kráčal nejaký muž, jeho krok sa zdal cieľavedomý, no zároveň akýsi uvoľnený, akoby mal kĺby z gumy. Aj keď

ho poväčšine zahaľovali tieň, Mariel videla, že sa na nich pozrel. Bol to ich človek? Alebo niekto, kto im spôsobí problémy? Ukázalo sa, že nebol ani jedno, ani druhé. Jednoducho veselo pokračoval v ceste, nech už gumení muži mieria o druhé ráno kamkoľvek.

„Nie je to pravda, vieš,“ povedala mame, ktorá ich rozhovor už pustila z hlavy. „Ľudia môžu osobne rásť, keď ochorejú. Pomysli si na deda – zmenil sa. Keď porazil rakovinu, získal celkom nový pohľad na svet.“

Mama sa smutne zasmiala. „Nechcela by som si prejsť niečím takým len preto, aby som získala nový pohľad na svet. Okrem toho, ani nie rok nato dostal infarkt, tak čo mal z toho nového pohľadu?“

Na to Mariel nemala odpoveď. Teraz znela ako realistka skôr Gena.

„Poradíme si, zlatko,“ upokojovala ju mama. „Nájďme si miesto, kde môžeme bezpečne a legálne parkovať, budeme sa držať v úzadí a prečkáme to. Len čo dostaneme Grincha zo záchytného parkoviska.“ Grinch bol ich zelená Fiesta. Mama rada dávala neživým predmetom mená.

Chlapík, ktorý im mal prísť pomôcť, meškal. Mama tvrdila, že príde okolo druhej. No v skutočnosti poznala iba chlapa, ktorý ho poznal. S bezmenným mužom, ktorý už dostal ich peniaze, nadviazali kontakt len sprostredkovane.

Realistka v Mariel tušila, že nik nepríde. Nádej jej našepkávala, že možno príde niečo lepšie.

Mariel sa vždy snažila prepojiť potrebu nádeje so svojou praktickou povahou. V tomto prípade jej obe napovedali, že najlepšie by možno bolo neodolávať pandémie – a áno, použila to slovo na P, pretože k pandémie sa očividne schyľovalo. No táto bude iná. Celkom iná.

Predošlá udrela, samozrejme, ničivou silou. Priniesla milióny mŕtvych po celom svete. Mnohí sa preli s vedou, chytali sa

absurdných konšpiračných teórií, fám a nepodložených príspevkov na sociálnych sieťach, dokonca aj vtedy, keď sami ležali na smrteľnej posteli. Tí, ktorí poslúchali vedu a nariadenia, želali smrť tým, ktorí tak nerobili. Pandémia odhalila to najhoršie z ľudskej povahy – zo všetkých stránok.

Mama patrila, pravdaže, k popieračom a v čase, keď vírus najviac zúrilo, chodila sa von zabávať. Rýchlo sa nakazila, a hoci to Mariel od nej nechytla, zdalo sa, že mama si chorobu odtrpela za obe. S ťažkým priebehom skončila v nemocnici. V tom čase ešte mali zdravotné poistenie, no na tom nezáležalo, pretože k dispozícii nebolo dosť ventilátorov. Mama sa z choroby dostala, ale trvalo to celú večnosť. Trpela dlhým covidom – oficiálne už nebola chorá, no ani sa necítila lepšie. Celé mesiace nemohla pracovať, a keď už konečne mohla, nemala zamestnanie, do ktorého by sa vrátila. Reštauráciu, v ktorej predtým pracovala, natrvalo zatvorili. Podobný osud stretol mnohé podniky v San Franciscu.

Odvtedy to s nimi išlo ako na horskej dráhe.

Tak Mariel nazývala mamine temné špirály, po ktorých Gena jazdila v zásade s tuho zatvorenými očami. Keď sa svet znova otvoril, občas sa jej podarilo získať príležitostnú prácu, no škody už boli napáchané. Siahali hlboko a bolo ich toľko, že sa ani nedali zrátať.

A tak skončili tu. Na pustej ulici, kde by v takúto hodinu nemal byť nikto rozumný, a čakali na chlapíka, ktorý sa zjavne nechystal prísť.

„Nebolo lepšie použiť peniaze na zaplatenie pokuty a nedávať ich týpkovi, ktorého ani nepoznáš?“

Mama len zavrčala.

Na zálohu, ktorú si vypýtal, minuli v podstate všetky úspory – zvyšok peňazí, ktoré im dal Marielin strýko. Tvrdil, že je to už poslednýkrát. No to hovoril vždy.

„Ten hajzel nepríde,“ vyhlásila napokon mama a vzdychla. „Náš život je naprd.“ Jej obľúbená fráza spolu s „je to tak, ako to je“.

Ale Mariel odmietala akceptovať, ako to je. A rovnako odmietala postoj „náš život je naprd“. Lutovať sa nikomu nepomôže, a jej už vôbec nie.

No to interview, ktoré nedávno videla... Ak v ňom hovorili pravdu, existovala nádej. Mohlo by to všetko *zmeniť*. Možno.

Stalo sa to pred pár dňami, keď sedeli v grillbare, ktorý majitelia nazývali pivná reštaurácia, aby si mohli účtovať viac. Hostili sa jedlom, za ktoré sa mama chystala zaplatiť asi len tretinu, predtým ako zdrhnú. Mariel si to na nej vážila: neodišla bez platenia, vždy nechala aspoň niečo.

„Nebudem okrádať obsluhu,“ vysvetľovala Gena. „Zaslúžia si viac, ako im môžeme dať.“ Dúfala, že čašníčka si odloží peniaze do vrečka ako prepitné a reštaurácia si jedlo jednoducho odpíše.

V podniku mali tri televízory – na dvoch vysielali šport a na treťom správy. Dávali rozhovor s mužom hospitalizovaným s ochorením „koronavírus“ – tak volali tento nový druh vírusu. Na niekoho, kto sa nedávno ocitol na prahu smrti, vyzeral chlapík dosť šťastne – a nebolo to len úľavou z toho, že prežil.

„Ako sa teraz cítite?“ položila mu reportérka hlúpu, ale obligátnu otázku.

Muž sa úprimne usmial. Zdalo sa, že všetku pozornosť venuje reportérke, akoby v jej očiach videl niečo úžasné.

„Cítim sa lepšie než kedykoľvek predtým!“ odvetil. „Naozaj – lepšie než *kedykoľvek* predtým!“ A potom sa rozosmial. Skutočne sa smial. Akoby sa s horúčkou navždy stratili aj všetky jeho starosti a obavy.

Také niečo by sa Mariel jednoznačne hodilo.

2

Žralok na odvrátenej strane

„Zdravím, ja som Rón, s dlžňom nad O. Vy musíte byť Hoganovci.“

Dvere boli otvorené, no štvorčlenná rodina Hoganovcov sa zdráhala vstúpiť dnu. Správala sa obozretne – tak ako všetci, ktorí si tu rezervovali pobyt. Boli presvedčení, že ide o nejakú chybu či dokonca kanadský žart, možno ich sníma skrytá kamera.

Rón na to dnes nemal trpezlivosť. „Alebo sa môžeme znova previezť výťahom, ak chcete. Je to najrýchlejší expresný výťah v meste!“ zvolal. To ich podnietilo, aby prekročili prah vchodových dverí.

„Nezabudnite si nasadiť rúška,“ pripomenul im. „Počas prehliadky sú povinné.“

Zmätená rodina sa teraz tvárila ešte zmätenejšie. „Och, ale my žiadne nemáme,“ prehovorila žena. „Nemysleli sme si...“

„Na stole v miske,“ prerušil ju Rón, ukazujúc na krištáľovú misu pri vchode.

Ostražito si vzali niekoľko rúšok, ešte vždy sa obávali, že ide len o dobre premyslený trik.

„Mami,“ ozvalo sa jedno z detí – chlapec, ktorý mohol mať okolo desať rokov, „to sú digitálne rúška! Čítal som o nich.“

Rúška N95 druhej generácie tvorili obrazovky z vláknitého projekčného materiálu, ktoré premietali približnú podobu tváre, aby vytvárali dojem, že človek žiadne rúško vlastne ani nemá. Samozrejme, výraz tváre nezachytávali úplne presne, takže pôsobili prinajlepšom trochu desivo.

„Nie sú drahé?“ opýtala sa pani Hoganová.

„Sú zahrnuté v poplatku za prenájom,“ odvetil Rón s úsmevom, ktorý nikdy celkom neopúšťal jeho prekrytú tvár, pretože si rúško upravil tak, aby vyzeralo o čosi veselšie, než sa v skutočnosti cítil.

Pán Hogan napokon vyslovil to, čo si všetci celý čas určite mysleli. „Viete... obávam sa, že došlo k chybe. Nemyslím si, že by sme tu mali byť...“

„Máte tu byť, verte mi. Podťe, ukážem vám byť.“ Rón mávol rukou, aby im naznačil, že ho majú nasledovať do luxusného penthousu. „Nachádzame sa v byte na šesťdesiatom prvom poschodí orientovanom na západ. Z okna obývačky môžete vidieť Golden Gate Bridge. Tu vľavo je spálňa s kúpeľňou, ale nebudete ju potrebovať, keďže ste len štyria. Hlavné spálne sú hore na poschodí.“

„Je tu aj *poschodie*?“ vydýchlo dievča, na pohľad rovnako staré ako jej brat. Možno dvojčičky.

„Tadiaľto. Podťe za mnou.“

Na poschodí sa nachádzali ďalšie tri spálne vrátane hlavnej s veľkosťou priemerného domu. „Podlahy v kúpeľniach sú vyhrievané,“ pokračoval Rón. „Žalúzie sa ovládajú mobilom, stačí sa pripojiť cez bluetooth. A ak máte strach zo zemetrasení, upokojím vás, pod budovou sa nachádza špeciálna izolácia proti otrasom, akou disponujú budovy v Japonsku.“

Rodina ani nedýchala. Nenachádzala slová. Obe deti ochkali a achkali, vytiahli mobily, aby sa hrali so žalúziami, a vybrali si izby.

Otca, ktorý nepôsobil ako plachý muž, sa teraz jednoznačne zmocňovali rozpaky. „Ale... ale veď platíme len sto dolárov za noc.“

„Áno, viem. A rezervovali ste si štyri noci.“

Členovia rodiny tam len ďalej stáli, obzerali sa okolo, akoby sa ocitli v alternatívnej dimenzii a už-už mali vybuchnúť. Rón vzdychol a rozhodol sa situáciu objasniť. „Môj otec verí, že každý

by mal dostať možnosť zažiť takýto druh luxusu. A tak penthouse prenajíma cez Airbnb poriadne pod trhovú cenu.“

„Kto je váš otec?“ opýtala sa pani Hoganová.

Rón sa rozhodol neodpovedať. Prídu na to. A keby aj nie, v skutočnosti na tom nezáleží, či áno? „Prajem vám príjemný pobyt. Toto je západný penthouse, ja bývam na druhej strane chodby vo východnom, takže ak budete čokoľvek potrebovať, len mi zavolajte.“ Potom ich nechal samých, aby všetko spracovali – a nebolo toho málo.

Keď je váš otec tretí najbohatší muž na svete, ťažko sa vyhnete tomu, aby vás to definovalo. Sotva zabránite tomu, aby ste sa tým definovali sami. Bez ohľadu na to, ako veľmi sa snažíte. Najmä ak vás vníma ako svoju pravú ruku.

„Moja sláva ťa pohlcuje, viem. Jediným riešením je vymaniť sa z nej, raziť si vlastnú cestu a vybudovať si miesto mimo nej.“

Otec veľmi rád dával rady, no často zneli len ako prázdne reči a v skutočnosti neboli veľmi užitočné. Rón však musel priznať, hoci neochotne, že aj keď sa hostiteľom otcovho luxusného Airbnb stal z donútenia, v konečnom dôsledku mu to prospelo. Otec totiž trval na tom, aby Rón viedol spoločenskejší život a pravidelne komunikoval s cudzími ľuďmi. Síce s vopred schválenými, no i tak neznámymi.

„Musíš sa naučiť, ako v tomto svete vychádzať s rôznymi ľuďmi z rozličných zázemí, a to aj v tých najnepríjemnejších situáciách. Rozvíjať sociálne zručnosti je ako učiť sa šoférovať. Keď budeš dostatočne trénovať, stane sa to pre teba celkom prirodzené.“

Hej, no, možno kým nedôjde ku katastrofe – a proti spoločenskému zlyhaniu sa poistiť nedá.

Aby sa Rón mohol stať prvotriednym hostiteľom v medzinárodnom meste, akým bolo San Francisco, musel sa uvítaciu reč

naučiť v siedmich jazykoch, čo sa ukázalo náročnejšie, než si pôvodne myslel.

Leona, najmilšia a najmenej povrchná z jeho súrodencov, vnímała situáciu celkom rozumne a jej pohľad sa mu zdal užitočný.

„Byť jeho synom ber ako prácu na čiastočný úväzok. Môžeš si žiť svoj život, ale na pár hodín týždenne musíš byť tým, kým chce on.“

„Tak prečo to nerobíš ty?“ opýtal sa Rón.

Leona pokrčila plecami, akoby o nič nešlo, no Rón vedel, že sa jej to určite dotklo spôsobom, ktorý on nikdy celkom nepochopí. „Robila by som to, ale nevybral si ma.“ A potom odletela do Paríža.

Nikdy mu ani nenapadlo, že vítanie naivných neznámych sa preňho stane najzaujímavejšou časťou dňa. Najradšej mal ich užasnuté výrazy, keď vkročili do penthousu. Páčilo sa mu nepriamo prežívať ich ohromenie. Už dávno sám nezažil taký úžas a pripomínalo mu to, že hoci je jeho život všelijaký, určite nie je všedný, aj keď sa mu taký niekedy zdal. Okrem toho, prenajímaním penthousu cez Airbnb hrubo porušovali pravidlá bytového spoločenstva, čím štváli ostatných vlastníkov. A to si s otcom vychutnávali obaja rovnako.

„Nikam nechod’,“ zavolala naňho z obývačky Kavita, súčasná otcova priateľka, len čo vstúpil dnu. „Chce sa s tebou rozprávať.“

Kam by som asi chodil? chcel povedať Rón, ale namiesto toho odvetil len: „Budem tu.“

Zamieril hore do izby, zložil si z tváre úsmev – doslova – a hodil sa na posteľ.

Rónov otec vynašiel digitálne rúška N95. Vynašiel mnoho vecí – alebo lepšie povedané, prišiel s nápadom a zaplatil iným ľuďom, aby ho zrealizovali. Blas Escobedo už nemal vek na to, aby sám niečo realizoval – teraz bol mužom nápadov, pretože si to mohol dovoliť.

„Inteligencia nie je všetko. Skutočná genialita spočíva v tom, že je človek nielen bystrý, ale predovšetkým dokáže správne využívať tak svoju inteligenciu, ako aj inteligenciu iných.“

Otec mal sklony poučovať druhých v témach, na ktoré bol odborník. Čo zahŕňalo asi tak všetko na svete. Dokonca písal inšpiratívnu knihu plnú aforizmov a povznášajúcich rád. Vlastne platil iným, aby počúvali jeho rozprávanie a text knihy spísali zaňho. Ešte než kniha vyšla, sa v predpredaji predalo takmer milión výtlačkov. Každý chcel kúsok Blasa Escobeda. Kúsok z neho samého, časť z jeho majetku alebo aspoň jeho pozornosť – a tú Rónov otec miloval zo všetkého najviac. Negatívnu či pozitívnu – na tom nezáležalo, hlavne keď veľká časť reflektorov sveta smerovala naňho.

A čím jasnejšie svetlo svietilo na otca, tým tmavší bol tieň, v ktorom sa Rón skrýval. Či skôr strácal. Pretože aj keď práve nemal chuť skrývať sa – čo sa stávalo len zriedka –, stále žil uväznený v otcovom tieni a to bolo územie také rozľahlé ako odvrátená strana mesiaca.

Vyskytli sa chvíle, keď sa pokúsil uniknúť. Nadobro. Hoci len raz to myslel vážne.

Rón nebola skratka od mena Ronald alebo Ronaldo, či niečoho aspoň trochu typického. Jeho celé meno znelo Tiburón Tigre Escobedo – žralok tigri –, pretože to bol otcov obľúbený morský predátor. Všetci jeho súrodenci mali mená po predátoroch – otcov malý vtíp, s ktorým museli všetci žiť. (Iróniou bolo, že sa to, samozrejme, obrátilo proti nemu, keďže Rónovi súrodenci sa správali predátorsky čoraz viac práve voči otcovi.)

Otec ho odmalička volal TeTe, no taká prezývka sa už pre šestnásťročného chlapca, ktorý otca prerástol, veľmi nehodila. Sám uprednostňoval meno Rón. Znelo jednoducho a jasne. Ale dlžien si nechal – v jednoslabičnom mene absolútne zbytočný –,

lebo chcel vzdať poctu svojmu pravému menu. A zároveň mu dodával ironický nádych vznešenosti.

Rón, najmladší zo šiestich vlastných a nevlastných súrodencov, žil ako jediný s otcom. Z nejakého dôvodu si ho Blas Escobedo vybral spomedzi ostatných za svoju mladšiu verziu a držal ho pri sebe. Zatiaľ čo ostatní súrodenci si užívali na Maldivách či Ibize, Rón zostával doma v San Franciscu a učil sa, ako byť bohatý a slávny vo svete, ktorý by bol radšej, keby Rón taký nebol.

„Mnoho ľudí nerado vidí niekoho s menom Escobedo na mieste tretieho najbohatšieho muža na svete. A veľa ďalších si myslí, že niekto s takým menom sa tam určite dostal nelegálnym spôsobom a nie vďaka vzdelaniu, inšpirácii a tvrdej práci. Nech len závidia, veď im dokážeme, ako sa mýlia.“

Ďalší citát z otcovej knihy. Tým „my“ myslel seba a Tiburóna. Často ho zahŕňal do podobných vyhlásení a vždy sa snažil, aby sa Rón necítil opomenutý, i keď sa tomu v skutočnosti zabrániť nedalo, pretože svet sa nezaujímal o mladého muža v tieni Blasa Escobeda. Najmä keď mal oveľa výraznejších, fotogenickejších a nevychovaných súrodencov. A presne preto otec žiadneho z nich nepripravoval na to, že prevezme jeho biznis. Jasne dal najavo, že práve Rón sa má stať jeho nástupcom vo svete špičkových technológií.

„Bolo zvykom, že dedičstvo získal najstarší potomok. Staré spôsoby sú dobré, keď dávajú zmysel. V tomto prípade však zmysel nedávajú. Tvoji bratia a sestry by všetko prehýrili, rozhádali by sa a roztrhali sa navzájom na kusy. Lepšie je poskytnúť im dostatok financií na uspokojenie ich apetítu a poslať ich vlastnou cestou.“

Tento konkrétny výrok sa v knihe neobjaví, ale Rónovi ho predniesol, akoby do knihy patrilo. Akékoľvek potenciálne dedičstvo však bolo, samozrejme, v nedohľadne. Otec bol stále relatívne mladý a okrem toho, značná časť Silicon Valley preňho pracovala na spôsoboch, ako žiť večne.

„Vidím to tak, že na dlhovekosti sa dá dobre zarábať. Pretože ľudskú chamtivosť po peniazoch môže prekonať len túžba získať viac času. Nieкто už prišiel s tabletkou, ktorá by mala človeku pridať niekoľko rokov života. Myslím, že dokážeme viac.“

Otec nebol zlý človek. Ani zďaleka. Svet však rád vykresľoval nechutne bohatých ľudí ako nechutných vo všetkých smeroch. Pokiaľ išlo o peniaze, Rón poznal pravdu. Ľudia nerozumejú tomu, že peniaze vás nezmenia. Obmedzujú vás. Limitujú to, kým máte dovolené byť v očiach sveta, v očiach vašich priateľov, ba dokonca v očiach vašej rodiny. Keď máte toľko peňazí ako Escobedovci, zväzuje vás to viac než viktoriánsky korzet. Keď nosíte svoje bohatstvo dostatočne dlho, priškrtí vám krvný obeh, až dokážete ledva dýchať.

A niekedy už ani dýchať nechcete.

A hoci mohol Blas Escobedo najmladšiemu synovi kúpiť všetko pod slnkom, nemohol mu kúpiť to jediné, po čom chlapec naozaj túžil. Dôvod žiť.

Prvé dva Rónove pokusy označili za výkriky o pomoc. Zrejme to bola pravda. A pomoci sa mu dostalo. Všetmožnej pomoci. Mama sa vrátila, aby s ním na chvíľu opäť bývala – pretože aj rozvod sa zrazu zdal bezvýznamný, keď bol v stávke život vášho dieťaťa. Otec odsunul nabok celé svoje technologické impérium, aby bol Rónovi k dispozícii.

Lieky, terapia, podpora. Na chvíľu to pomohlo. No čierna diera sa zakaždým vrátila. Pri treťom pokuse už išlo do tuhého. Stratil toľko krvi, že by ani nemal zostať nažive. No rovnako ako otec, aj on bol bojovník. Prežil, hoci to nebolo jeho cieľom. A to ho nútilo zamyslieť sa, že jeho telo možno vedelo, čo je preňho lepšie. Odísť možno nebolo riešenie.

Otec po celý čas sedel pri jeho posteli s ružencom v ruke. Rón ani nevedel, že nejaký má. Modlil sa aj v hebrejčine – Rón netušil,

že ju vôbec ovláda. Boh Starého zákona, Boh Nového zákona. Jahve, Ježiš, Alah, Višnu – modlil sa k hociktorému, hlavne aby ho niektorý vyslyšal.

Tiburón nikdy nevidel otca takého pokoreného. Takého ľudského. Hoci bol prislabý, aby odpovedal, pamätal si, čo mu otec rozprával. Nekázal ani nepoučoval. Len šeptom hovoril priamo od srdca. A občas to robieval ešte aj teraz.

„O tomto som ti nikdy nepovedal, TeTe, vlastne o tom vedia len tvoji starí rodičia, ale v tvojom veku som mal podobné myšlienky na odchod. A rovnako ako ty, aj ja som sa o to pokúsil, no našťastie som v tom nebol, tak ako v mnohých iných veciach, veľmi dobrý.“

„Ani ja som nebol,“ zachrípel Rón a otec sa usmial.

„Nebol,“ zopakoval otec. „Takže tieto pokusy už, dúfam, považuješ za minulosť.“

Vtedy ho otec chytil za ruku. Jemne, dával pri tom pozor na obväzy. „Svoju vášeň som našiel v technológiách a vynálezoch. Dalo to môjmu životu zmysel. Vieš... ničenie a tvorenie predstavujú dve strany tej istej mince. A sebazničenie? Časom a so správnou perspektívou sa z neho môže stať akt sebatvorenia. Uvidíš. Sľubujem, že uvidíš.“

Všetkým v nemocnici slušne zaplatili, aby o celej udalosti mlčali a z Tiburóna Tigra Escobeda sa nestal palcový titulok a objekt záujmu médií. A všetci prekvapivo mlčanie aj zachovali. Nedošlo k jedinému škandálnemu odhaleniu v bulvári. V tej chvíli bol Rón za svoju neviditeľnosť skutočne vďačný.

To sa odohralo pred viac než rokom. A aj keď sa čiernej dieiry stále nezbavil, zlepšil sa v korčuľovaní okolo jej okraja. No to ešte neznamenal, že nezažíval aj zlé dni.

„TeTe, už si doma? Poď dole a porozprávajme sa trochu.“

Rón vstal a zišiel dole do otcovej pracovne. Nachádzala sa v rohu penthousu, kde sa sklenené steny stretali a trochu pripomínali akvárium. Stôl bol k stene postavený pod uhlom štyridsaťpäť